



JÁ

Filip Titlbach

Dlouhá podzemní chodba, napravo železná mřížka od šaten, nalevo zeď. Na zádech aktovka plná učebnic pro žáka šesté třídy. Mířím do jídelny na oběd.

Plesk. Přišla zezadu, zákeřně, do pravé tváře, to si vybavuju přesně. Slyším smích, poznávám hlasy dvou spolužáků – větších a nepochybně silnějších, než jsem já. Nerozumím tomu, co se děje.

Chytám se za tvář, ale okamžitě spouštím ruku zpátky dolů. Nechci, aby poznali, že mě to bolí. Usmívám se, automaticky přistupuji na hru, jejíž pravidla neznám.

„Buzerante,” rozlehne se chodbou. Tuhle nadávku znám, pravý význam slova ale ne. Na oběd už nejdu. Čekám, až kluci zmizí za rohem, a otáčím se směrem k šatnám.

Po cestě domů se dlouho procházím po městě. Kroužím ulicemi sem a tam. Vyhýbám se všem cestám ke škole a autobusovým zastávkám, kde spolužáci čekají na své spoje domů. Chci, aby zarudlý otisk prstů z tváře zmizel. Je mi na zvracení. Klepou se mi kolena. Snažím se přemoci fyzické příznaky strachu.